

Savitri

Met

Huta Schilderingen

Boek IV Het Boek van de Geboorte en Queeste

Canto Drie
De Roep tot de Queeste

Sri Aurobindo

Meditations on Savitri

Een morgen, die een nieuwe schepping's aanzien leek,
Een groter zonlicht brengend, gelukkiger hemelen,
Kwam, beladen met een bewogen en vreemde schoonheid
Vanuit de onveranderlijke oorsprong van dingen. ...
Luisterde koning Aswapati door de straal
Naar andere geluiden dan die het zintuigoor treffen.
-Savitri: Boek IV Canto III

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Een morgen, die een nieuwe schepping's aanzien leek,
Een groter zonlicht brengend, gelukkiger hemelen,
Kwam, beladen met een bewogen en vreemde schoonheid
Vanuit de onveranderlijke oorsprong van dingen.

Een oeroud verlangen sloeg weer nieuwe wortels:
De lucht dronk diep van onvervuld verlangen;
De hoge bomen beefden in een dwalende wind,
Als zielen huiverend bij een naderende vreugde,
En in een boezem van groene heimelijkheid,
Eeuwig onvermoeid van zijn enkele liefdesnoot,
Zong een lyrische bergpas tussen het gebladerte.

Ver van het aardse gemurmel afgekeerd,
Waar vluchtige kreten en antwoorden hun stromen mengen,
Luisterde koning Aswapati door de straal
Naar andere geluiden dan die het zintuigoor treffen.

In een subtiele tussenruimte, die ons leven omringt,
Werden de innerlijke geest's trance-gesloten deuren ontsloten:
De onhoorbare spanning in de Natuur kon worden gevangen;
Door deze cyclische zwerftocht van gretige levens,
Over de diepe noodzaak van huidige zorgen,
Steeg aarde's woordloze hymne naar het Onuitsprekelijke
Op uit het stille hart van de kosmische Leegte;
Hij hoorde de onderdrukte stem van ongeboren vermogens,
Mompelend achter de lumineuze staven van de Tijd.

Opnieuw verhief de machtige hunkering zijn vlam,
Die een volmaakt leven vraagt op aarde voor de mens
En bidt om zekerheid in het onzekere denkvermogen
En om schaduwloze zaligheid voor lijdende mensenharten
En belichaamde Waarheid in een onwetende wereld
En om godheid, de sterfelijke vormen vergoddelijkt.

Een woord, dat ontsprong uit een of andere verre gedachtehemel
Toegelaten door de ontvangende schrijver in monnikspij,
Doorkruiste de echoënde gangen van zijn brein
En liet zijn stempel achter op de registrerende cellen.

“O Kracht-gedwongen, Lot-gedreven, aarde-geboren ras,
O onbeduidende avonturiers in een oneindige wereld
En gevangene van een dwerg-mensheid,
Hoe lang zult ge nog de cirkelende sporen van het denkvermogen
betreden
Rondom uw kleine zelf en onbeduidende dingen?

Maar niet voor onveranderlijke kleinheid was gij bedoeld,

Niet voor vruchteloze herhaling werd gij gebouwd;
Uit Onsterfelijke's substantie zijt ge gemaakt;
Uw daden kunnen gezwinde onthullende stappen zijn,
Uw leven een veranderlijke teelaarde voor groeiende goden.

Een Ziener, een sterke Schepper, woont binnenin,
Een onberispelijke Grandeur broedt boven uw dagen,
Almachtige vermogens liggen opgesloten in de cellen van de Natuur.

Een grotere bestemming staat voor u te wachten:
Dit vergankelijke aardse wezen kan, wanneer het wil,
Zijn daden richten naar een transcendent schema.

Hij, die nu naar de wereld staart met onwetende ogen,
Nauwelijks gewekt uit Onbewustheid's nacht,
Die kijken naar beelden en niet naar de Waarheid,
Kan deze oogappels vullen met een onsterfelijk zicht.

Toch zal de godheid groeien in uw hart,
Gij zult ontwaken tot in de geest's sfeer
En de brekende muren voelen van het sterfelijke denkvermogen
En de boodschap horen, die leven's hart stom liet
En de Natuur bezien met zon-starende oogleden
En uw tritonshoorns blazen voor Eeuwigheid's poorten.

Auteurs van aarde's hoge verandering, aan u is het gegeven
Om de gevaarlijke ruimten te doorkruisen van de ziel
En de machtige Moeder, sterk ontwaakt, aan te raken,
En de Almachtige te ontmoeten in dit huis van vlees
En van het leven de miljoen-belichaamde Ene te maken.

De aarde, die gij bewandelt, is een grens, afgeschermd van de hemel;
Het leven, dat gij leidt, verbergt het licht, dat gij zijt.

Onsterfelijke Vermogens snellen vlammend langs uw deuren;
Ver weg op uw toppen klinkt het godenlied,
Terwijl om uzelf te overstijgen, de denken's trompetten schallen,
Door enkelen gehoord, maar weinigen nog durven aspireren,
De knettergekken van extase en de vlammenzee.

Een epos van hoop en falen breekt het aarde's hart;
Haar kracht en wil overstijgen haar vorm en lot.

Een godin, gevangen in een net van vergankelijkheid,
Zelfgebonden in de velden van de dood droomt zij van het leven,
Zelf-gekweld met de pijnen van de hel, aspireert zij naar vreugde,
En bouwt op hoop haar altaren van wanhoop,
Zij weet, dat één hoge stap alles zou kunnen vrijmaken
En zoekt, terwijl zij lijdt, naar grootsheid in haar zonen.

Doch schemerig in het mensenhart zit het opstijgende vuur,
Zit de onzichtbare Grandeur daar onaanbeden;
De mens ziet het Hoogste in een beperkende vorm
Of kijkt naar een Persoon, hoort een Naam.

Hij keert zich voor een kleine verwerving naar onwetende Vermogens
Of ontsteekt zijn altaarlichten voor een demonisch gezicht.

Hij houdt van de Onwetendheid, die zijn pijn verwekt.

Een betovering is gelegd over zijn glorieuze sterkten;
Hij heeft de innerlijke Stem verloren, die zijn gedachten leidde,
En de orakelachtige driepoot maskerend,
Vult een misleidend Idool de wonderschone schrijn.

De grote illusie omhult hem in haar sluiers,
De ziel's diepe tekenen komen tevergeefs,
Vergeefs is de eindeloze rij van zieners,
De wijsgeren overpeinzen in onwerkelijk licht,
De dichters lenen hun stem aan uiterlijke dromen,
Een ontheemd vuur inspireert de profetentongen.

Hemel's vlamme lichten dalen af en keren weer,
Het lumineuze Oog nadert en trekt zich terug;
De eeuwigheid spreekt, niemand, die een woord begrijpt;
Het Lot is onwillig en de Afgrond ontkent;
De Onbewuste's geestloze wateren blokkeren alles, wat gedaan is.

Alleen een beetje opgetild is het Denkvermogen's scherm;
De Wijzen, die weten, zien maar een helft van de Waarheid,
De sterken klimmen ternauwernood naar een laagtoppige hoogte,
De harten, die hunkeren, worden één uur gegeven om lief te hebben.

Met zijn verhaal half verteld, stamelt de verborgen Bard;
De goden zijn nog te weinig in menselijke vorm.“

Meditations on Savitri

De Stem trok zich terug in verborgen hemelen.
Maar als een stralend antwoord van de goden
Naderde door zon-heldere ruimten Savitri.
-Savitri: Boek IV Canto III

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

De Stem trok zich terug in verborgen hemelen.

Maar als een stralend antwoord van de goden
Naderde door zon-heldere ruimten Savitri.

Voortbewegend tussen hoge hemel-torende bomen
Scheen zij, gehuld in haar sprankelend gekleurde gewaad,
Brandend op weg naar de eeuwige werkelijkheden,
Een heldere bewogen toorts van wierook en van vlam,
Die uit de hemel-overdekte tempelgrond van de aarde
Een pelgrimshand optilt in een onzichtbare schrijn.

Er kwam een gift van een openbarend uur:
Hij zag door de diepten, die alles herinterpreteren,
Nu niet beperkt door de saaie lichaam's ogen,
Hervonden door een boog van heldere ontdekking,
Deze kennisgeving van wereld's heerlijkheid,
Dit wonder van de goddelijke Artiest's makelij,
Gekerfd als een nectarbeker voor dorstige goden,
Dit ademende Geschrift van de vreugde van het Eeuwige,
Dit net van lieflijkheid, geweven van gouden vuur.

Getransformeerd werd het delicate beeldgezicht
Een diepere Natuur's zelf-openbarend teken,
Een goudbladige palimpsest van geheiligde geboorten,
Een plechtig wereldsymbool, gebeiteld uit het leven.

Haar voorhoofd, een afspiegeling van heldere vlekkeloze hemelen,
Was meditatie's voetstuk en verdediging,
Juist de ruimte en glimlach van mijmerende Ruimte,
Haar broedende lijn eindigheid's symbolische curve.

Midden tussen haar lokken's wolkachtige menigte,
Haar lange ogen overschaduwd als door vleugels van de Nacht,
Onder die maan-gouden voorhoofd's dromende breedte
Lagen zeeën van liefde en gedachten, die de wereld omvatten;
Zich verwonderend over het leven en de aarde zagen zij waarheden ver.

Een onsterfelijke betekenis vulde haar sterfelijke ledematen;
Als in een gouden vaas' bevallige lijn
Schenen zij de ritmische snik te dragen van zaligheid
Van aarde's stomme bewondering voor de hemel,
Bevrijd in schoonheid's schreeuw van een levende vorm
Naar de volmaaktheid van eeuwige dingen.

Doorschijnend geworden onthulde het efemere levende gewaad
De uitdrukkelijke godheid aan zijn zicht.

Ontsnapt aan het oppervlakkige zicht en sterfelijk besef
Werd de aangrijpende harmonie van zijn gedaanten
Tot vreemde betekenisvolle icoon van een Vermogen,
Welke zijn onnaspeurlijke nederdaling hernieuwt
In een menselijk beeld van zijn werken,
Die opvielen in leven's stoutmoedige abrupte bevrijding
Op de grond van het ontwikkelende universum,
Een godheid, gebeiteld op een muur van denken,
Weerspiegeld in de vloeiende uren en schemerig geschrijnd
In Materie als in een kathedrale grot.

Herroepen waren de vluchtige waarden van het verstand,
Het lichaam's besef deed afstand van zijn aardse voorkomen;
Onsterfelijke ontmoette onsterfelijke in hun blik.

Ontwaakt uit de nabije betovering van dagelijks gebruik,
Die de zielenwaarheid verbergt in de uitwendige vorm's vermomming,
Zag hij door de vertrouwde gekoesterde ledematen
De grootse en onbekende geest, geboren als zijn kind.

Meditations on Savitri

Als een impromptu van het diepere zicht vanbinnen,
Rezen gedachten in hem, die hun eigen draagwijdte niet
kenden.

Dan, tegen die wijde en mijmerende diepten, waaruit Liefde
Hem beschouwde over de engten van het denkvermogen,
Sprak hij in zinnen van de onzichtbare Hoogten.

-Savitri: Boek IV Canto III

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Als een impromptu van het diepere zicht vanbinnen,
Rezen gedachten in hem, die hun eigen draagwijdte niet kenden.

Dan, tegen die wijde en mijmerende diepten, waaruit Liefde
Hem beschouwde over de engten van het denkvermogen,
Sprak hij in zinnen van de onzichtbare Hoogten.

Want de verborgen voorzeggers van onze spraak kunnen soms
De formules gebruiken van een moment's stemming
Om onbewuste lippen te beladen met woorden van het Lot:
Een terloopse voorbijgaande frase kan ons leven veranderen.

“O geest, reiziger van de eeuwigheid,
Die hier kwam uit de onsterfelijke ruimten,
Gewapend voor het luisterrijke gevaar van uw leven
Om uw overwinnende voet te zetten op Kans en Tijd,
De maan, opgesloten in haar halo, droomt als gij.

Een machtige Tegenwoordigheid verdedigt nog uw gestel.

Misschien behoeden de hemelen u voor een of andere grootse ziel,
Uw lot, uw werk wordt ergens ver bewaard.

Uw geest kwam niet alleen als een ster naar beneden.

O levende inscriptie van de schoonheid van liefde
Gelijk een missaal in gouden maagdelijkheid,
Welke boodschap van hemelse sterkte en zaligheid in u
Is geschreven met de eeuwig's zon-witte schrift,
Zal één ontdekken en zijn leven ermee verheffen,
Voor wie gij uw hart's juwelen koorden lossen zal maken.

O robijnen van stilte, lippen, waarvan onopgemerkt
Een zachte lach weerklonk, muziek van kalmte,
Sterre-fonkelende ogen, ontwaakt in een lieflijke grote nacht
En ledematen als fijn-verbonden gedichten, gemaakt van goud
In stanza's tot glinsterende bogen verdeeld door kunstenaarsgoden,
Ga heen, waar liefde en bestemming roepen om uw charme.

Waag u in de diepe wereld om uw metgezel te vinden.

Want ergens op de hunkerende boezem van de aarde,
Wacht uw onbekende minnaar op u met het onbekende.

Uw ziel bezit sterkte en heeft geen andere gids nodig,
Dan Een, die brandt binnen uw boezem's vermogens.

Er zal om uw naderende voetstap te ontmoeten,
Het tweede zelf nabijkomen, waar uw natuur om vraagt,

Hij, die er zal zijn tot aan uw lichaam's einde,
Een hecht verbonden reiziger in de pas met uw pas,
De lierspeler van uw ziel's innigste snaren,
Die stem zal geven aan wat in u stom is.

Dan zult gij groeien tot levendige verwante harpen,
Eén in de maatslagen van verschil en heerlijkheid,
In antwoord op goddelijke en gelijkwaardige melodieën,
Nieuwe noten ontdekkend van het eeuwige thema.

Eén kracht zal uw beweger zijn en uw gids,
Eén licht zal rondom u zijn en binnenin;
Hand in sterke hand biedt het hoofd aan Hemel's vraag, het leven:
De vuurproef uitdagen van de immense vermomming.

Verrijs uit de Natuur tot goddelijke hoogten;
Treed hoge goden tegemoet, gekroond met zaligheid,
Ontmoet dan een grotere god, uw zelf voorbij de Tijd. “

Dit woord was zaad van alle dingen om te zijn:
Een hand van een of andere Grootheid opende haar hart's gesloten
deuren
En toonde het werk, waarvoor haar kracht geboren was.

Zoals, wanneer de mantra verzinkt in Yoga's oor,
Komt zijn boodschap binnen en roert het blinde brein
En bewaart in de schemerige onwetende cellen zijn geluid;
De toehoorder verstaat een vorm van woorden
En, peinzend over de aanwijzende gedachten, die het bevat,
Probeert hij te begrijpen met het werkende denkvermogen,
Doch vindt heldere aanwijzingen, niet de belichaamde waarheid:
Dan, terwijl hij stilvalt in zichzelf om te weten,
Ontmoet hij het diepere luisteren van zijn ziel:
Het woord herhaalt zich in ritmische regels:
Denken, visie, gevoel, besef, het lichamelijke zelf
Worden onuitsprekelijk aangegrepen en hij ondergaat
Een extase en een onsterfelijke verandering;
Hij voelt een Wijdheid en wordt een Vermogen,
Alle kennis bestormt hem als een zee:
Getransmuteerd door de witte spirituele straal
Wandelt hij in naakte hemelen van vreugde en kalmte,
Ziet het God-gelaat en hoort transcendente spraak:
Een gelijkwaardige grootheid was in haar leven gezaaid.

Meditations on Savitri

Vertrouwde scenes waren nu een beëindigd spel:
Bewegend in mijmering, midden tussen familiale vermogens
Aangeraakt door nieuwe magnituden en vurige tekens,
Keerde zij zich naar uitgestrektheden, die nog niet de hare
waren;
Geboeid klopte haar hart met onbekende lieflijkheden;
De geheimen van een ongeziene wereld ware nabij.
-Savitri: Boek IV Canto III

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothernet

Vertrouwde scenes waren nu een beëindigd spel:
Bewegend in mijmering, midden tussen familiale vermogens
Aangeraakt door nieuwe magnituden en vurige tekens,
Keerde zij zich naar uitgestrektheden, die nog niet de hare waren;
Geboeid klopte haar hart met onbekende lieflijkheden;

De geheimen van een ongeziene wereld ware nabij.

De morgen rees aan een glimlachende hemel;
Geworpen uit zijn saffieren pinakel van trance
Verzonk de dag in het brandende goud van de avond;
De maan zweefde, een lumineuze zwerver door de hemel
En zonk weg onder de vergeetachtige rand van de droom;
De nacht ontstak de wachtvuren van de eeuwigheid.

Dan keerde alles terug in denkvermogen's geheime spelonken;
Een duisternis, die daalde over hemelvogel's vleugels,
Verzegelde haar zintuigen voor het uiterlijke zicht
En opende de ontzagwekkende diepten van de slaap.

Toen de bleke dageraad geglipt was langs Nacht's schaduwwach,
Verlangde het nieuwgeboren licht vergeefs naar haar gezicht;
Het paleis ontwaakte tot zijn eigen leegheid;
De soeverein van zijn dagelijkse vreugden was ver;
Haar maanstralen voeten verlichtten de glanzende vloeren niet:
De schoonheid en de goddelijkheid waren verdwenen.

Heerlijkheid was gevluht om de ruimtelijke wereld te zoeken.

EINDE VAN CANTO DRIE